
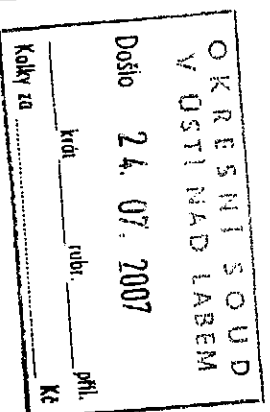

Dopravní podnik Ústeckého kraje a.s.	
Lumiérův 181/41	152 00 Praha 5
došlo dne:	30.04.04
převzal:	 956
	příloha:

17 Co 41/2007-132

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Hendrychové a soudkyně JUDr. Jitky Pospíšilové a JUDr. Kateřiny Soltanové v právní věci žalobce **Dopravní podnik Ústeckého kraje a.s.**, se sídlem Praha 5, Lumiérův 181/41, identifikační číslo 25497961, proti žalovanému **Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupenému JUDr. Karlem Muzlíkářem, advokátem se sídlem Praha 1, Křížovnické nám. 1, o určení právního vztahu a práva, o odvolání žalovaného proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem č.j. 7 C 451/2006-87 ze dne 26. listopadu 2006,

t a k t o :

I. Usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem č.j. 7 C 451/2006-87 ze dne 26. listopadu 2006 **se zrušuje a řízení se zastavuje.**

II. Po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Ministerstvu vnitra České republiky k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů před soudy obou stupňů.

O d ů v o d ň ě n í

Okresní soud v Ústí nad Labem shora uvedeným usnesením určil, že námitka nedostatku občanské soudní pravomoci je nedůvodná ve sporu vedeném na základě žaloby o určení neplatnosti výpovědi smlouvy o závazku veřejné služby a určení, že žalobce byl oprávněn ve dnech 1.8.2006 do 4.8.2006 k přerušení přepravy cestujících.

Proti usnesení podal žalovaný včas odvolání, v němž brojil proti právnímu názoru soudu prvního stupně, z něhož soud vycházel, když vynesou námitku o nedostatku občanské soudní pravomoci důvodnou neshledal. Konkrétně odvolatel namítal, že předemtná smlouva má povahu smlouvy veřejnoprávní ve smyslu § 161 správního řádu, a dále, že soud prvního stupně se vůbec nezabýval opodstatněností jeho námitek týkajících se druhé části žalobního petitu.

Odvolací soud v rozsahu napadeném odvoláním přezkoumal napadené usnesení, aniž by bylo třeba nařizovat jednání (§ 212a odst. 6, § 214 odst. 2 písm. c) o.s.ř.).

Odvolaání je důvodné.

Podle § 103 o.s.ř. kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

Podle ustanovení § 7 odst. 1 o.s.ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

V projednávané věci se domáhal žalobce vydání rozhodnutí, jímž by soud určil, že výpověď smlouvy o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě ze dne 31.1.2006 podaná žalobcem je neplatná a dále, že žalobce byl oprávněn ve dnech 1.8.2006 do 4.8.2006 k přerušení přepravy cestujících. Žaloba byla odůvodněna tím, že žalobce zajišťuje veřejnou linkovou dopravu na základě smlouvy o závazku veřejné služby ve veřejné dopravě ve znění dodatku č. 7 ze dne 21.4.2005, přičemž tento závazek měl trvat do 31.12.2006. Výpověď smlouvy danou žalovaným dne 31.1.2006, jež byla žalobci doručena poštou dne 6.2.2006, považuje žalobce za neplatnou a domáhá se proto určení její neplatnosti soudem.

Žalovaný v řízení vznesl námitku nedostatku občanské soudní pravomoci s tím, že k rozhodnutí ve věci je příslušným orgánem Ministerstvo vnitra České republiky.

Z obsahu spisu předloženého odvolacímu soudu se podává, že vzájemný vztah mezi účastníky byl založen smlouvou ze dne 30.12.2003 uzavřenou dle § 19 zák. č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, mezi právním předchůdcem žalobce ČSAD BUS Ústí nad Labem, a.s. a žalovaným. Obsahem smlouvy bylo na straně žalobce převzetí závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě, a to za účelem zajištění dopravní obslužnosti na území Ústeckého kraje, na straně žalovaného pak závazek hradit žalobci zálohu na prokazatelnou ztrátu ve výších a termínech smluvně stanovených, zajistit údržbu a sjízdnost dotčených komunikací a uhradit prokazatelné ztráty vzniklé plněním převzatého závazku, a to částkou určenou na základě předběžného odborného odhadu.

Veřejnoprávní smlouvy, třebaže mají formálně řadu společných rysů se smlouvami soukromoprávními, liší se od nich právě v tom, že mají veřejnoprávní povahu a míra dispozicní autonomie jejich účastníků je významně omezena vzhledem k tomu, že se neuplatňuje zásada, podle níž je dovoleno vše, co zákon nezakazuje. Na tom nic nemění ani skutečnost, že zákon může odkázat v jednotlivostech na obchodní zákoník nebo jiný soukromoprávní předpis. Třebaže veřejnoprávní smlouvy nemají při svém uzavírání povahu autoritativního aktu, který naopak nahrazují a strany zde stojí v rovném postavení, po jejich uzavření může dojít k tomu, že jedna bude vůči druhé vystupovat v nadřazeném postavení. Samotné uzavírání těchto smluv bylo a je vázáno na to, že je povoluje zákon, případně i na souhlas příslušného správního orgánu. Spory

z veřejnoprávních smluv řeší orgány veřejné správy, resp. správní soudy. Pro posouzení veřejnoprávní smlouvy je vždy rozhodný její obsah.

Právní úprava veřejnoprávních smluv je od 1.1.2006 obsažena v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu. V době uzavření předmetné smlouvy se žádný tuzemský právní předpis touto problematikou nezabýval. Závěry ohledně právní povahy posuzovaného vztahu je proto třeba činit na základě východisek daných právní vědou v oblasti správního práva. Hoetzel ve své učebnici správního práva vymezuje veřejnoprávní smlouvy tak, že jde o souhlasný projev vůle nejméně dvou stran, projev vůle musí být navzájem sklobený, právní následky těchto smluv se týkají samostatných účastníků a tyto následky spočívají v tom, že se zakládají, mění či ruší vztahy správního práva. Pražská publikace Správní právo autorů prof. Hendrycha a kol. definuje veřejnoprávní smlouvy jako dvou či vícestranné správní úkony, které zakládají, mění nebo ruší vztahy správního práva. Tyto smlouvy jsou nástrojem zapojování jiných subjektů do plnění úkolů veřejné správy. Tradičně jsou veřejnoprávní smlouvy rozdělovány na koordinační, sloužící vesměs k přesunům pravomoci a působnosti mezi jednotlivými orgány státní správy, a subordinační, které jsou uzavírány správními orgány s fyzickými a právnickými osobami, které by mohly být účastníky řízení s plnými procesními právy podle § 27 odst. 1 správního řádu.

Subordinační smlouvy jsou např. smlouvy o závazku veřejné služby. Subordinace přitom neznamená nerovné postavení smluvních stran v tom smyslu, že správní orgán může něco diktovat. Jedná se o určitou moderaci obsahu závazku, který by jinak mohl vzniknout správním aktem. O sporech z veřejnoprávních smluv se rozhoduje nejprve v rámci veřejné správy. Až proti vydanému správnímu aktu je možná žaloba ke správnímu soudu. Důvodem je to, aby veřejná správa dokázala nedostatky veřejnoprávních smluv řešit vlastními silami a aby nedocházelo k zahlcování správních soudů nalézacím řízením o sporech z veřejnoprávních smluv.

Relevantním pro rozhodnutí v dané věci je vývoj právní úpravy závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě v době od 1.7.2000. Do uvedeného data umožňoval silniční zákon vznik závazku veřejné služby v případě naléhavé potřeby ve veřejném zájmu na zajištění základní dopravní obslužnosti na základě rozhodnutí příslušného dopravního úřadu. V souvislosti s účinností zák. č. 150/2000 Sb. od 1.7.2000 závazek veřejné služby ve veřejné linkové dopravě vznikal na základě písemné smlouvy uzavřené mezi dopravním úřadem a dopravcem. Dne 1.5.2004 se součástí právního řádu České republiky stalo Nařízení Rady (EHS) č. 1191/69, ve znění pozdějších předpisů (Nařízení Rady č. 3820/85/EHS z 20.12.1985), o postupu členských států ohledně závazků vyplývajících z pojmu veřejné služby v dopravě po železnici, silnici a vnitrostátních vodních cestách, dle jehož čl. 1 odst. 5 mohou příslušné orgány členských států zachovat nebo uložit závazky veřejné služby podle čl. 2 v městské, příměstské a regionální přepravě cestujících, a to za současně stanovených podmínek a podrobností, včetně metod vyrovnání. čl. 14 odst. 1 uvedeného nařízení přitom umožňuje uzavření smlouvy

na veřejné služby mezi příslušnými orgány členského státu a dopravním podnikem za účelem zajištění přiměřených dopravních služeb. Od 1.5.2004 mohl být existující závazek dopravce k veřejné službě vyplývající z uzavřené smlouvy za určitých okolností nahrazen správním aktem.

Při posuzování právní povahy vztahu je třeba vycházet ze vzájemného postavení obou smluvních stran v době uzavření smlouvy, důvodu, pro který do tohoto smluvního vztahu vstoupily, a předmětu závazku, ke kterému se smluvní úprava vztahuje. Samotná povaha subjektů těchto právních vztahů není rozhodující pro určení hmotněprávního charakteru projednávaného právního vztahu.

V dané věci pak lze se zřetelem na hlediska uvedená v předchozím odstavci dovodit, že spor týkající se smlouvy uzavřené mezi účastníky je svojí podstatou sporem z veřejnoprávní smlouvy, byť s rovným postavením jejích účastníků a s reciprocitou vzájemných práv a závazků. Na místě je poukázat na účel celé smlouvy, jenz je bezesporu účelem veřejným.

Pravomoc soudu k rozhodnutí v dané věci z uvedených důvodů dána není. Napadené rozhodnutí soudu prvního stupně proto nemůže obstát.

Podle § 104 odst. 1 o.s.ř., jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví. Nespadá-li věc do pravomoci soudů nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu; právní účinky spojené s podáním žaloby zůstávají přitom zachovány.

Správní řád v § 182 odst. 2 stanoví, že ustanoveními tohoto zákona se řídí i veřejnoprávní smlouvy vzniklé přede dnem nabytí jeho účinnosti. Podle § 169 odst. 1 správního řádu, upravujícího příslušnost konkrétních správních orgánů rozhodovat spory z veřejnoprávních smluv, je rozhodným hlediskem pro určení příslušnosti správního orgánu typ předmětné veřejnoprávní smlouvy, tj. zda jde o veřejnoprávní smlouvu uzavřenou podle § 160 správního řádu či o smlouvu uzavřenou podle § 161 či § 162 správního řádu. Smlouvu uzavřenou mezi účastníky lze dle odvolachou soudu podřadit pod smlouvy subordinační (tj. smlouvy uzavírané na jedné straně orgánem veřejné správy, na straně druhé osobou, která by mohla být účastníkem správního řízení, kdyby takové řízení o věci samé probíhalo). Příslušným k rozhodnutí daného sporu je tudíž správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který je stranou veřejnoprávní smlouvy (§ 169 odst. 1 písm. d) správního řádu). S ohledem na změny silničního zákona, k nimž v době od uzavření předmětných smluv došlo, nelze než dospět k závěru, že stávajícím nadřízeným orgánem příslušným k rozhodování věci je Ministerstvo vnitra České republiky.

Z uvedených důvodů a za aplikace shora citovaných zákonných ustanovení odvolací soud dle § 212a odst. 6 o.s.ř. a § 219a odst. 1 písm. a) zrušil napadené usnesení

soudu prvního stupně a řízení zastavil a dle § 221 odst. 1 o.s.ř. rozhodl, že po právní moci tohoto rozhodnutí bude věc postoupena Ministerstvu vnitra České republiky k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 části věty před středníkem a § 146 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení odvolacího soudu lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně.

V Ústí nad Labem dne 15. května 2007

JUDr. Ivetta Hendrychová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
V. Vlaháčová

